

Hồi Niệm ...

Lời tâm sự của một cô bé tuổi mười ba...
+Gửi tới những gia đình “hiện đại” trong xã hội này...

Không biết có phải dường như vì xã hội đang dần được hiện đại hoá mà chính con người cũng bị ảnh hưởng hay không?

Bởi vì trong chính bản thân mình, tôi đang cảm thấy cái gọi là hạnh phúc gia đình như không còn tồn tại nữa. Và không phải vì tôi không thể cảm nhận được mà tôi đang cảm thấy nó đang bị từng người trong gia đình xoá nhoà từng chút. Phải chăng thế giới quá hiện đại nên con người hay cụ thể hơn trái tim của họ đang bị “ cài mật khẩu” và có thể sẽ không bao giờ mở ra nữa. Nó sẽ chỉ ở trong một cái “tủ sắt” với thiết bị chống trộm cao cùng một dãy mật khẩu kì lạ mà hẳn chủ nhân của những trái tim đó sẽ chẳng mảy may có ý định mở ra. Đơn giản chỉ vì trái tim rất quý và họ không muốn nó bị tổn thương. Và đương nhiên, gia đình tôi không phải là ngoại lệ. Đặc biệt là ba và mẹ tôi.

Gia đình tôi không phải là ba hay bốn thế hệ cùng chung sống mà chỉ duy nhất có bốn người trong một nơi gọi là “tổ ấm nhỏ”. Nhưng cách đây vài năm người chị tôi thương hơn cả đã đi đại học, mỗi năm chỉ về được hai ba lần nên giờ đây gia đình tôi chỉ còn ba người.

Một gia đình- ba người...

Có lẽ ai cũng sẽ nghĩ gia đình ba người dễ sống dễ thương nhau và gần gũi nhau vì khoảng cách gần như là không có.

Nhưng...

Đã sống trên đời không gì là không thể.

Gia đình tôi khi nhìn vào thì người người ao ước, người người ganh tị bởi trông nó chỉ toàn màu hồng. Một ngôi nhà tưởng chừng không có nỗi buồn, không có niềm đau... Và đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài!

Bởi vì không biết có phải là áp lực từ công việc ngoài xã hội để nuôi con ăn học thành người hay do chịu ảnh hưởng của xã hội hiện đại hay không mà ba tôi, mẹ tôi là những người tôi coi là “ người xa lạ”.

Vì thường trong một gia đình hạnh phúc là ba mẹ phải hiểu con, con thương ba mẹ. Còn trong gia đình tôi thì ba mẹ không bao giờ hiểu con được về bất cứ điều gì.

Ba tôi- người trụ cột của cả gia đình- là một người đàn ông mạnh mẽ, kiên cường ngày đêm làm việc kiếm tiền nuôi gia đình. Và bởi vì tính chất công việc, những chiều tối say khướt khi về nhà là không thể tránh khỏi. Một ngày 24 giờ, ở bên con chỉ ba giờ là nhiều. Lắm lúc gặp con, nói với con quá hai câu là đã lạ. Đôi khi quên đón con, bỏ con ở trường tới tận bảy giờ cũng là bình

thường. Và những lúc đi công tác xa, gửi con cho họ hàng giữ năm bữa, nửa tháng cũng có. Nhưng tôi chấp nhận điều đó và chấp nhận cả việc ba không hiểu tôi. Nhiều khi thấy bạn bè được ba nó thương, tôi lại tủi. Tủi cho số phận của mình.

Ba tôi như vậy nên tôi thường tâm sự với mẹ hơn. Tôi có tình thương của mẹ vền vền chỉ trong vài năm ngắn ngủi từ nhỏ đến hết lớp bốn. Sau đó trở đi, mẹ cũng như ba. Mẹ đã thay đổi nhiều từ khi tôi lên lớp năm nhưng tôi không nhận ra. Thật buồn! Và đến hôm nay, gần đây thôi, tôi mới phát hiện ra điều đó. Mẹ không còn bên tôi lúc tôi buồn. Ở trường nhiều chuyện xảy ra, biết bao áp lực; về nhà nói với mẹ, mẹ không hiểu còn mắng. Nên thôi, có chuyện gì tôi cũng ngậm ngùi tự giấu vào lòng, tự giải quyết, tự đứng lên. Có lúc quá nhiều chuyện ở trường, ở nhà ập tới cùng một lúc mà tôi phải âm thầm gánh chịu. Tôi bị áp lực, bị khủng hoảng một thời gian dài mà cũng chẳng biết nói với ai. Đêm đêm tôi chỉ khóc thầm rồi cố gắng vượt qua. Đã vậy nhiều khi lỡ bị điễm thấp, lòng tôi nặng nề; về nhà mẹ lại trách mắng thậm tệ. Tôi phải đứng nghe mà lòng quặn thắt. Nhiều lần nước mắt lưng tròng mà phải nuốt vào vì khóc thì mẹ lại la dữ hơn. Nước mắt chảy vào trong! Những lúc đó tôi thấy nghẹn ngào, đắng chát. Tôi cứ sợ những giọt nước mắt ấy chảy vào tim. Tim đỏ cứ bị nước mắt chảy ngược làm tổn thương rồi tim lại mất đỏ. Khi đó ta sống trên đời là không còn ý nghĩa ...

Bởi thế nhiều lúc đi học, chỉ bạn bè là còn hiểu, chia sẻ với tôi được đôi chút. Về nhà tôi trốn luôn vào phòng, tránh tiếp xúc nhiều với ba mẹ. Vì có nhiều lúc trái tim tôi không mạnh mẽ và cứ nghĩ về ngày xưa thì tôi lại khóc. Thà khóc thật to cho lòng bớt nặng chứ cứ để như vậy càng ngày tôi càng chui sâu vào cái vỏ ốc của mình, càng xa lánh những người chung quanh và sợ đám đông hơn. Và mỗi lần nghe cô tôi nói gia đình là một điều gì đó tuyệt vời, hoàn hảo, là tổ ấm luôn che chở cho ta thì tôi lại cười- nụ cười chua chát vì nghĩ đó là những điều không có thật... Tôi rất sợ về nhà và cũng rất ít khi ở nhà...

Đó chính là cái gọi là gia đình hạnh phúc của tôi. Tôi cảm thấy nó thật đáng sợ và có lẽ là nơi kinh khủng nhất tôi từng được biết. Ai may mắn có một gia đình hạnh phúc thì hãy trân trọng và giữ gìn. Đừng đánh mất nó!...

Hà Trân - 01/2016